

Merudgift, som bliver mellem 2 og 300.000 Kroner, foruden hvad der er foreslaaet anvendt, nemlig 3—400.000 Kroner, for at flytte Viborg Station hen paa et Sted, som ikke er i Statsbanernes Interesse men i lokal Interesse; det kan gavne Viborg; men for Statsbanerne er det en Gene, idet Stigningen mellem den nuværende og den nye Station er 53 Fod, som ethvert Tog skal løstes i Vejret. Der bliver en Stigning paa Banen ved Viborg, som der nu ikke er; man undgaar vel Rebroussementet; men om det kan opveje det andet, er et Spørgsmaal. Det bliver ikke til Fordel for Statsbanen, snarere til Gene; altsaa er der ingen Grund for Statsbanerne til at ønske Viborg Station flyttet. Nu har det vel vist sig, at der er nogen Interesse i Viborg for Flytningen, men der har ogsaa været nogen Interesse mod den, der har saaledes været deputerede hos mig, som vare mod den. Naar jeg forleden Dag ikke omtalte, hvem der havde været for den, men kun omtalte dem, der ere mod den, var det, fordi det ærede Medlem fra Frederikshavn, som i det hele taget var lovlig højt oppe, udtalte, at hvad hele Befolkningen vil, det modsætter Ministeren sig, og det skal han have Ansvar for. Sige overfor den Udtalelse maa jeg være nødt til at minde om, at der har været Mænd fra Viborg og bedt om at være frie for denne Forlægning. Naar det ærede Medlem ikke var kommet med denne stærkt provocerende Udtalelse, skulde jeg have holdt min tilbage; men det er i hvert Fald ikke rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at der var fuld Enstemighed, og saa maa jeg i Sandhedens Interesse sige, at det ikke er rigtigt. Det kan ikke nytte Sagen, at man lægger den saa højt op. Der kan ved Flytningen ganske vist spares noget paa Viborg-Malestrupbanens Drift; men det er ikke af den Betydning, at man derfor skulde gaa til en saa betydelig Udgift, som kræves til Viborg Stations Forlægning. Jeg fastholder, at man ikke har optaget Sagen paa rette Maade. Man har rejst det som et lokalt Spørgsmaal mod Ministeren, og nu vil man give det Udseende af, at det er den naturligste Ting af Verden, men Ministeren modsætter sig det. De Herrer ville sætte deres Vilje igennem — det fortaenker jeg dem ikke i — men jeg paastaar, at vi have foreslaaet, hvad vi i og for sig finde tilfredsstillende, og der er ingen Grund til at paabyrde Staten en saa betydelig Udgift, da der ikke vindes noget, som opvejer Udgiften.

Et andet Spørgsmaal, som almindelig drøstes, er Anlæget af Dæmning og Bro

ved Kallehave og Koster. Udgiften er ikke stor, og et æret Medlem, der har udtalt sig derom, har pointeret, at selv om man senere kommer til en fast Bro, hvad jeg for mit Vedkommende ikke tror, vil der dog være bundet saa meget i de mellemliggende Aar for Møen, at man bør gaa til denne Udgift, som ikke er stor. Den ærede Ordfører mener, at man alligevel vil være nødt til at gaa til den hele Udgift, dersom man vil bygge en fast Bro. Det er ikke min Mening; men jeg erkender, at en stor Del af denne Udgift ikke er spildt, den vil komme til Gode i det nye Anlæg, og jeg tænker ikke rettere, end hvad jeg ogsaa tidligere har sagt, at de Dæmninger, der her anlægges, maa anlægges saaledes, at de kunne blive Dele i et eventuelt Anlæg. Jeg er ikke sikker paa, at Forlaget er saaledes stillet, at det kan ske; men det er noget, man kan sikre sig, naar Sagen kommer til Udførelse. Jeg tror ikke paa noget fast Broanlæg, og jeg tror, at Møen vil være tjent med det foreliggende Forslag; men jeg vil dog erkende, at det Hensyn vil og bør man tage. For øvrigt er der saa meget bundet derved, og det præjudicerer ikke noget for Fremtiden, at det vil være underligt, om man ikke vedtager Forlaget.

Et Spørgsmaal, som ogsaa er lagt temmelig højt op af det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgfreds (Bust) og Ordføreren, er Bevillingen paa 50.000 Kr. til Forsøgslaboratoriet, som jeg tog tilbage, og som det ærede Medlem fra Ribe optog. Jeg har naturligvis kun i høj Grad været tilfredsstillet ved, at det ærede Medlem interesserer sig saa varmt for Sagen, det gør jeg ogsaa. Det ærede Medlem sagde, at han nok vilde tage dette Forslag tilbage, da han ikke vilde se det forkastet. Det var affurat den Motivering, jeg gav, da jeg tog Forlaget tilbage, jeg ønsker det ikke forkastet ved en positiv Afstemning i Tinget. Jeg tror, at efter den ærede Ordførers Udtalelse i Dag vil det ærede Medlem erkende, at det er en ret rigtig Stilling, jeg har indtaget i denne Retning. Jeg vil om denne Bevilling sige, at jeg tillægger den stor Værdi; men den ærede Ordfører saae, efter min Mening, lidt fejl derpaa. Han talte, som om det alene var en Bevilling, som sigtede til Eksploitering af den Kochske Lymfe og Forsøg i den Retning. Det er ikke mit Syn paa Sagen, mit Syn paa Sagen er det, at Grunden dertil ligger langt dybere, at det skal være noget aldeles permanent, og jeg tror ogsaa, at det fremgaar af de fremsendte Oplysninger, at vi skulde have den Bevilling alligevel, men jeg skal vedkende